

melfen af Sagen. Med Hensyn til Kammerjunkeren ſkal jeg ſige, at der er forſkjellige Maader at demoralifere Folt paa. Det kan ſke haade fra oven og fra neden. Saaledes ſom jeg paa et andet Omraade har ſagt, at det Jurifteri, der ikke ſtemmer med ſund Fornuft, ikke er meget værd, ſaaledes gaar det med de Rettigheder, ſom Foltets ſunde Sands ikke opfatter. Naar vi for Exempel ſe i Norge, at den Mand, ſom er blevet dømt fra ſin Miniſterpoſt, bliver benaadet med den høieſte Orden, Landet kjender, og vi ſe, at den Gang Grundloven blev brudt i 1877, blev den Mand, ſom ſtod i Svidsjen for Miniſteriet — det er en hiſtorisk Kjendsgjerrning — behængt med den ſtorſte Orden, vi have i Danmark, og vil vedblive at være Excellence, ſaa længe han lever, og ſaa ſe, at den Mand, ſom er bleven ſtraffet, fordi han har behandlet ſine Medmenneſker paa en hundſt og brutal Maade — det tør jeg godt ſige — ſtrag bliver betitlet, ſaa ſiger jeg, at overfor det almindelige Lægmandsbegreb bliver hele dette Væjen uforſtaeligt, og ſaa bliver hele denne Maade at arbejde paa fra oven — det maa man indrømme — Noget, ſom ikke hjælper til at fremkalde Reſpekt, Agtelſe og Verbødighed for de allerhøieſte Autoriteter. Man vil formodentlig have, at vi Lægfolk ſulle kaſte os i Støvet og være uhyre glade derover; men vi ere nu engang ikke ſaaledes indrettede, at vi kunne finde dette logiſt, og jeg kan ikke forſtaa, at dette ſkal hjælpe til at fremme Disciplinen i Hæren eller kan bruges til at forøge Agtelſen og Verbødigheden for Autoriteterne, og det er dog en af de nødvendige Betingelſer for, at ethvert borgerligt Samfund kan trives, at den Dyrighed, ſom findes, bliver adlydt, og at den virkelig opræder paa en ſaadan Maade, at det ſtore Flertal af den gode Del af Befolkningen altid med Glæde følger ſin Dyrighed, thi Orden ſkal der jo være i et Land, ellers gaar det galt. Derfor er jeg i mine første Udtalelſer kommet ind paa denne Anthydning om Kammerjunkeren, og jeg tror, at dette var i denne Forbindelſe fuldstændig berettiget og naturligt; det er min Opfatteſe. Jeg ſiger alſaa, at det har glædet mig, at mine Udtalelſer i mit første Foredrag og den hiſtoriske Fremſtilling af Sagen, jeg har givet, have ſaaet den høitærede Miniſters Sanktion, hvad Realiteten angaar, og jeg vil derfor endnu troſtigere end første Gang anbefale den høitærede Miniſter at tage ſin almindelige perſonlige Humanitetsføleſe med ind i denne Sag og ſom Miniſter hjælpe til, om der ikke kunde bødes lidt lige overfor denne Mand paa den Uret, der er ſket, ved at han

har miſtet 1,000 Kr. hvert Aar, ſaa længe han lever.

Krigs- og Marineminifteren (Ravn): Jeg ſkal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om forhenværende Statsminiſter Selmers Serafimeridderorden eller min Chefs Elefantorden, men jeg ſkal blot bemærke med Hensyn til Lieutenant Caſtenſkjold, at han har jo ſaaet ſin Straf, og naar det ærede Medlem nu dømmer om Straffen i Forhold til det, han er anklaget for, maa det ærede Medlem erindre, at han formodentlig dog kun kjender alt det, der har ſtaaet i de mange forſkjellige Anklager, ſom ere fremkomne imod Lieutenanten, og hvoraf det Meſte ikke kunde bevies. Naar man ſeer ſelve Sagen, alſaa ſer, hvad der er bevist imod ham, ſtiller Sagen ſig dog maatte en Del anderledes. Jeg vil blot endnu ganſte kort rekapitulere den Sag, der foreligger, for virkelig at viſe, at der ikke er begaaet Spor af Uretfærdighed imod forhenværende Stabsſergent Nielsen. Han ſkrev en Opsats aldeles af den Form, ſom man indrykker i — jeg ſætter ſlet ikke noget Adjektiv foran — Preſſen, en ſaadan, ſom man optager den i Bladene. (Buſk: Det kunde ikke bevies!). Det var aldeles i den Form, men det kunde ikke bevies — det har det ærede Medlem ſket i, at han havde i Sinde at lade det optage i noget Blad, og han paatød tillige, at der ikke var et Ord ſandt af, hvad der ſtod i det, det var en Stilprøve. Det er alſaa ſandt, at der kunde intet Bevis føres. Han ſlap da med en næſten nominal Straf, men den Mand, der ſriver ſaadanne Stilprøver, kan virkelig ikke hans Foreſatte og heller ikke hans Underordnede have Tillid til; det er umuligt at beholde ham. Alſaa var der ikke andet for at gjøre end at fjærne ham, og han er fjærnet paa den Maade, paa hvilken i Virkeligheden enhver Embedsmand lovlig kan fjærnes, idet han har ſaaet Afſked med den ham tilkommende Penſion. Naar det ſaa bag efter viſer ſig, at det virkelig er ſandt, hvad han har ſkrevet, og ikke uſandt, ſynes jeg ikke, at Sympathien for ham derved forhøies. (Winther: Ja, det har viiſt ſig, at det var ſandt, hvad han ſkrev!). Ja, men han ſagde, at det var uſandt.

Winther: Jeg vil kun ſige, at hele denne Sag jo er en ganſke beſynderlig Sag; thi det viſer ſig i Virkeligheden, at der er viiſt en utilbørlig Værd af viſe Befalingsmænd. Der er en Underbefalingsmand, ſom har ſkrevet Noget op derom, og ſom ſaa er bleven forknit overfor den Dyrighed, ſom har taget ham i Forhør i den Anledning.